S5 OBALNI

Številka 9, Letnik X
september, 2006
GLASILO RK JADRAN S59CST in
RK PIRAN S59HIJ
Glasilo Obalnih Radioamaterjev

Uredniški odbor S5 Obalni

Glavni odgovorni urednik in urednik rubrike tehničnih člankov:
Gregor, S53RA

Urednik informativnih prispevkov:
Vater, S51VI

Direktorica ekspedita:
Danijela, S57NKI

Tisk: Rudi, S58RU

Tehnični urednik in polom strani:
Vanja, S59AV

http://fpp.hamradio.si/s5obalni/ stran ureja : Anka, S57ONE

Kot je že običaj nekje proti koncu poletja, se je konec avgusta sestal uredniški odbor glasila s5obalni. Predebatirali smo preteklo obdobje ter podali nekaj idej za prihodnost. Minulo leto smo pri tem ocenili kot kar uspešno. V tem letu smo imeli tudi dve po svoje "izjemni" številki - prva je bila januarska, kjer je Agar, S56RGA poskrbel za razmnožitev prispevka v barvah, druga pa majska, ki je obsegala kar 8 listov oz. 16 strani (tnx Vili, S56ZTT, za „poštno" pomoč). S5obalni je z letošnjim avgustom vstopil v deseto leto izhajanja, beseda je tako tekla tudi o primerni obeležitvi jubileja glasila prihodnje poletje. Posebej smo pohvalili še opravičeno odsotna Anko, S57ONE, ki skrbi za spletne strani in Rudija, S58RU, ki časopis vedno pravočasno razmnoži v več kot 150 izvodih. Na koncu bi se zahvalili vsem, ki so prispevali kak članek ali zanimivo novico, seveda pa smo veseli vsakega novega prispevka in pisca.
V oktobru bo prvič letos potekalo tekmovanje "S53Z memorial", za katerega organizacijo skrbita Alen, S56C in Mirko, S57AD. Ob tej priložnosti smo jima zaželeli čimveč uspeha pri izvedbi, upajmo, tradicionalnega kontesta.
Če ne bo kake „last minute" spremembe, bo predvidena predstavitev knjige ob 50 obletnici radiokluba Piran v soboto, 30. septembra. Uradnemu dogodku bo sledil piknik v klubskih prostorih – upam, da bo uspelo tudi meni za vikend „skočiti" domov iz „G-landa", kjer bom sicer še (vsaj) naslednjih šest mesecev.

73 de Gregor, M/S53RA

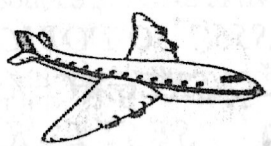

9A/S56C 2006 OTOK PAG - IOTA 170, CI 082

Letošnji dopust smo se družinsko znova odpravili na Otok Pag. Pred nekaj leti sem sicer že delal z otoka Paga, pa vendar je tokrat prvič v zadnje dni dopusta padel tudi termin IOTA tekmovanja. Seveda kljub obilici družinske prtljage nisem niti trenutka odlašal z mislijo, da bi vzel s seboj tudi postajo in tokrat prvič tudi kakšno »pravo« anteno. Pravo predvsem v smislu dejstva, da ne bi imel le žice kot skorajda vedno na potovanjih. Tako je svoje mesto našla 3 band vertikalka, ki sem jo uporabljal zadnja 3 leta na strehi, 10 m portable fiberglas stolp z DK9SQ Portable Loop anteno. Največ pomislekov sem imel glede uporabe računalnika in elektronskega log-a. Za tekmovanja porabljam namreč še vedno brontozaverski N6TR, ki pa na super truper moderno-ležernih laptopih ne deluje. Odločil sem se za Dx4Win Log, ki je sicer moj primarni log in sem v njega že pridno nakucal 12000 QSOs. Problem je v tem, da DX4Win ni dober contest log… No, kakorkoli že, bom pa »kucal na roke« - ska probljem ali hakuna matata. V vasici Vlašići sem že dopustoval pri prijaznih domačinih Vinku in Dušanki, ki sta se me zapomnila po vprašanjih sosedov ob bevandi: »Vinko, koji ti je to neki tajni agent sa žicama?«. V mislih sem si že pripravil set-up postaje in premleval scenarije, kako najboljše izkoristiti čas za postajo, tako da ne bi vplival za družinski »quality time«.

Vsa sreča in hvala bogu in partiji za razumevajočo XYL Dorotejo in /Y – Lano. Sem se pa vmes domislil, kako bi lahko dobili

več časa za klofarijo: spravimo XYLke na kup enkrat na teden in prepričan sem, da bi imele čas za izmenjavo izkušenj in celo za napisat kaj v S5 Obalni ☺ ☺. Si predstavljate: »Moj je lazil po balkonu apartmaja pol noči.« »Ma kaj to, naš je privlekel spajkalnik, pozabil pa rokavčke za otroka...« ☺ ☺ Vlašići se nahajajo na jugu otoka Paga. Vasica je precej majhna in nima nikakršnega večjega hotela. Plaža je peščena in idealna za otroke (tudi tiste, ki nikoli ne odrastejo/mo). V 10 minutah s čolnom si lahko na majhnih neobljudenih otočkih s prekrasnimi plažami in morjem. Najboljše od vsega pa je to, da lastnik klimatiziranih apartmajev razume radioamatersko odvisnost. Na balkonu sem na višini 6-7 m postavil 3 band vertkalko (14-28) in 10m stolp z DK9SQ Loop anteno, ki sem jo že imel na nekaj ekpedicijah. Vse skupaj je bilo postavljeno po prvem kopanju že prvi dan in sicer v cca 1h. Gospodar Vinko, po profesiji ladijski električist, mi je zadeve celo poenostavil, ko je iz garaže privlekel električarske vezice razne, s katerimi sem pritrdil vertikalko bolj preprosto kot sem sam načrtoval. S seboj sem vzel FT 897 in Super Cmos keyer. Standard. Po začetnih pile up-ih sem se odločil tudi za dipole za 7 MHz: dva kosa PTK žice dolžine izmerjene po partizansko: »10x od prstov leve roke do desnega ramena«, nepogrešljiv S56C baluun, na višino 8 m fiberglasa in pile ups na 7 MHz so že bili tukaj. Par dni pred odhodom sva se z S54G pogovarjala o njegovi in S57YX ekspediciji na Otok Silbo. Poskušal sem Miloša priklicati na 900Mhz, ampak mi ni uspelo, tako, da je ta sked na žalost propadel. V spominu mi bo ostal klic 7Q7 na moj CQ, CW klepetanje z Arpijem S51AY med dvo urnim pile-upom (pa kaj, saj lahko vsi OK,DL,SP,I, in ostali počakajo ☺..) in QSO z S58MU. S Samim tekmovanjem, ki je bilo v soboto pred odhodom v nedeljo nisem imel preveč sreče saj je prav sobotni večer bil namenjen pikniku, kateremu se hočeš nočeš nisem mogel odreči. Tako je v logu ostalo nekaj manj kot 1000 QSO (v CTestu cca 200 – 4h dela). Vsekakor zelo lepa popestritev dopusta, pravzaprav za HAM odvisnike – pravi dopust, ker kaj je dopust brez tasterja?

73 es GD DX de Alen, S56C

Oprema: FT 897D – cca 80 W, 7 Mhz – dipole, 14-21-28 –Vertical, 80-10m DK9SQ Loop, dosti izolir traku....

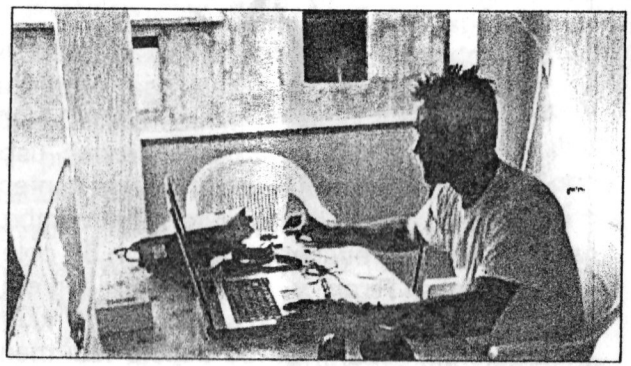

"Sexy Charlie Balcony Action"

---------- *VESELA NOVICA!* ----------

PRI S56C SO DOBILI NOVEGA DRUŽINSKEGA ČLANA – RODIL SE JE LUKA!

Čestitke ! S5O uredniški odbor

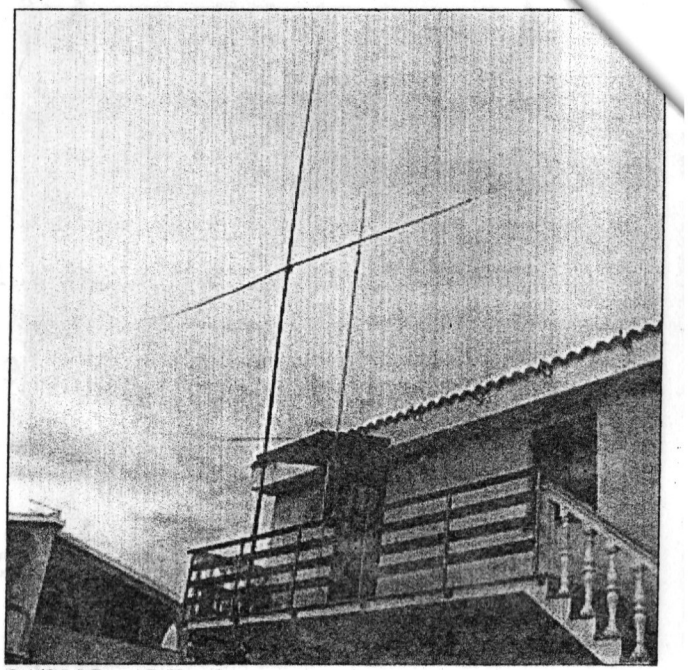

9A/S56C - »SiKju Jota«

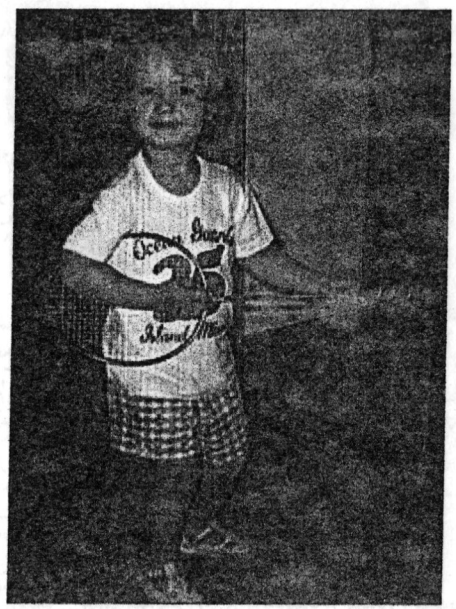

Lana, S56C/Y je prevzela vlogo kitarske podlage, in mi s tem omogočila kakšno uro več za postajo

VANGUARD-1

Ko sem pisal članek o satelitih za julijsko številko s5obalnega, sem se spraševal, kateri je najstarejši umetni satelit še v orbiti. Odgovora s pomočjo svetovnega spleta ni bilo težko poiskati.

Sovjetska zveza je oktobra 1957 izstrelila prvi umetni satelit Sputnik-1, novembra še Sputnik-2 (Laika), ameriška vojska pa januarja 1958 Explorer-1. Po drugi strani je bil za projekt „Vanguard“ izbran Mornariški raziskovalni laboratorij (NRL – Naval Research Laboratory). Vanguard naj bi predstavljal dosežek ZDA v mednarodnem geofizikalnem letu (International Geophysical Year – IGY) 1957-58.

Satelit Vanguard-1 (oz. Test Veichle-4, TV-4) je bil izstreljen 17. marca 1958. leta z izstrelišča Cape Canaveral (katerega so zgradili ravno za to priložnost) v orbito z inklinacijo 34,25 stopinj in višino 654x3969km. Vanguard-1 je 1,47 kg težka aluminijasta krogla s premerom 15,2 cm. V notranjosti nosi dva radijska oddajnika: 100 milivatnega (108,00 MHz) z napajanjem iz živosrebrne baterije ter 50 milivatnega (108,03 MHz) ki ga je napajalo 6 sončnih celic. Oddajnik na baterije je deloval 20 dni (podatek o temperaturi je oddajal 16 dni), tisti na sončne celice pa več kot 6 let – daleč nad pričakovano življensko dobo. Zadnje signale so s satelita sprejeli maja 1964.

Naloge satelita so bile v celoti izpolnjene: signal z njegovih oddajnikov so uporabili za določitev nekaterih lastnosti Zemljine oblike - meritve so potrdile, da Zemlja ni popolna krogla, ampak je nekoliko „hruškaste“ oblike.

Pokazali so tudi, kako uporabne so sončne celice za napajanje naprav v vesolju. Orbita satelita je bila tako stabilna, da so lahko kartografi s pomočjo njegovih radijskih signalov natančneje zarisali nekatere otoke v Tihem oceanu. Analiza upora, ki ga je satelit srečeval na svoji poti pa je pokazala, da se Zemljina atmosfera razprostira precej dlje v vesolje (in je tudi precej bolj spremenljiva) kot so menili do tedaj.

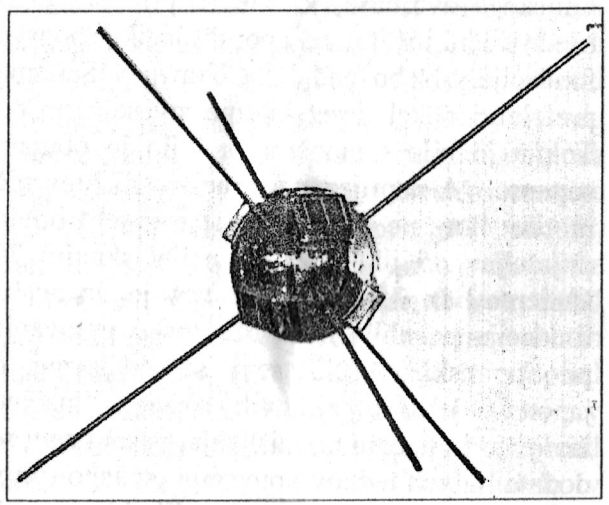

Satelit Vanguard-1 (005, 1958-002B) (slika: NASA)

Prvotno so ocenili, da bo Vanguard-1 v orbiti krožil kar 2000 let, vendar so to oceno kasneje popravili - zaradi upora, ki ga povzroča Sončeva aktivnost v spodnjem delu (bliže Zemlji) satelitove tirnice. Nova ocena je tako približno 250 do 600 let, odvisno seveda od intenzivnosti bodoče Sončeve aktivnosti.

http://home5.swipnet.se/~w-52936/index20.htm

Gregor, S53RA

ŠOLA TELEGRAFIJE PREKO RADIA

A.R.I., Sekcija A.R.I. iz Merana in Italian Telegraphy Club organizirajo stalno Šolo telegrafije preko radia.

NAMEN - zbližati člane radioamaterje in pomagati tistim, ki so z leti delno pozabili telegrafski jezik. Ni samo visoko vzgojna pobuda, ampak bo zanimiva tudi za vojsko in druge tehnične inštitucije, ki so začasno prekinile s poučevanjem telegrafije.

PROGRAM - Tečaj bo trajal sedem mesecev sončnega leta, z začetkom v oktobru in koncem v maju vsakega leta. Urnik dela: vsak četrtek in petek od 20:30 do 21:30. Da bi ustregli vsem radioamaterjem, ki so že bili tehnično usposobljeni za sprejem, je učna ura razdeljena tako:

1) prvih 15 minut bomo oddajali s hitrostjo 15 z.m. črke v slučajnostnem zaporedju in 5 minut samo številke;
2) drugih 15 minut bomo oddajali s hitrostjo 40 z.m. črke v slučajnostnem zaporedju in 5 minut samo številke;
3) tretjih 15 minut bomo oddajali s hitrostjo 80 z.m črke v slučajnostnem zaporedju in 5 minut samo številke.

Hitrost oddajanja bomo povečevali postopoma za 5 z.m. na mesec. Primer:
na koncu maja meseca se bo začetna hitrost 15 z.m. povečala na 50 z.m...

Priporočamo snemanje testov in večkratno ponovno poslušanje med tednom. Vsi, ki bodo poslali sprejeti test, tudi samo delno, z raportom sprejema signala: QRM - QRI - QRK - QRN - QSA - QSB - ime, priimek in

naslov, bodo dobili posebno darilo Italijanskih radiotelegrafistov. Sprejeti raport nam služi kot statistika pri oddaji. Sprejeti test pošljite na: Vito IN3VST cassella Postale 174 - 39012 Merano, Italia. Vse sprejete teste lahlo primerjate na internetu
www.italiantelegraphyclub.net
Operativna frekvenca: od 3.546 do 3.548 80m v odvisnosti od QRM v klasi A1A.

Vir:RR 09.2006

Rudi, S58RU

MIRKOVE ZGODBE VIII

JAPONSKA

Zgodba o prijateljstvu I

Pravijo, da človek odraste, ko se otrese iluzij, postara pa, ko preneha sanjati. Zase bi lahko rekel, da sem srečnež, saj se mi je, brez vidno vloženega truda, izpolnila večina sanj in želja. Sicer nikoli tedaj, ko sem najbolj želel in nikoli v zamišljeni obliki, a resničnost, izpolnitev želja in hrepenenj je bila še lepša od samih sanj. Ko sem rekel »brez vidnega napora«, s tem nisem mislil »daydreaming« s poležavanjem s travico med zobmi. Svoje sanje sem *živel* in skozi življenje stopal v smeri, ki so mi jih sanje kazale, že tedaj, ko sem se, dvanajstletnik, »oborožen« s knjigo o Robinsonu, žepnim nožem (»pipcem«), ter nekaj jabolki v žepu s čolnom spustil po Savi, da bi odpotoval v Afriko (pot, ki se je končala po slabih 40 km, v Brežicah). Tudi kasnejša »potovanja« niso bila nič manj avanturistična, namreč avanturistična, gledano skozi oči nekoga, ki trezno stoji z obema nogama čvrsto na zemlji in z varno dosegljivimi cilji pred seboj, in globoko sem hvaležen vsem, ki so me na mojih poteh na takšen ali drugačen način podpirali, mi del poti delali družbo in me hrabrili.
Zrak, vroč kot iz plavža je butnil vame, ko sem 14. septembra 1990 izstopil iz klimatiziranega linijskega avtobusa, ki me je pripeljal pred Mednarodni inštitut za japonski jezik Japonske fondacije. Nebo nad Kita Urawo v Saitama prefekturi nekaj deset kilometrov severno od Tokija je bilo temnočrno in bilo je obupno soparno. A neprijazno vreme me ni prav nič motilo. Prav po otroško sem se veselil novih prijateljev, ki jih bom spoznal v skupini 70 študentov iz 35 držav, ki nas je Japonska fondacija povabila na dvotedensko potovanje po Japonski, veselil sem se predavanj o japonski kulturi, njihovih običajih, načinu življenja in načinu razmišljanja, veselil sem se dodatnih dveh tednov potepanja po Japonski v lastni režiji, srečanja s prijatelji, ki sem jih poznal le iz pisem ali z radijskih valov, ter v žepu stiskal kuverto z borovo vejico, ki mi jo je poslala prijateljica Kumiko, JK3TGY, ki sem ji sporočil, da prihajam na Japonsko. Japonski jezik, bogat z istopomenkami (homonimi) je poln čudovitih besednih igric, »sporočilo« od Kumiko je bilo pa polno topline. Bor se v japonščini imenuje »matsu«, glagol »matsu« pa pomeni »čakati«, torej, »čakam te!« ☺

Odblesk sonca v
Topeči se ledeni sveči:
Slutnja pomladi

Kumiko in Mirko

Prvi žarek, ki mi je posvetil v temo neznanja, predsodkov in stereotipov, »pridelanih« ob gledanju filmov o II. svetovni vojni so bile reportaže o Japonski, objavljane v časopisih v času tokijske olimpiade 1964. Zapomnil sem si nekaj japonskih besed, omenjenih v reportažah, še vedno pa sem si Japonsko predstavljal kot deželo deklet porcelanastih obrazov v živobarvnih kimonih in s pisanimi dežniki... Drugi žarek je bila QSL kartica nekega JA3 radioamaterja, s črnobelo sliko Kyomizudera templja v Kyotu, ki sem jo dobil še kot SWL YU3RS-540 in ki mi je lep čas krasila zid nad pisalno mizo.
Skoraj deset let kasneje, spomladi 1974 sem na obisku v Puli z zavidanjem poslušal Zorana, YU2RFK, kako je na 21 na dolgo in široko, namreč za moja ušesa na dolgo in široko, »nakladal« z JA postajami v japonščini. »Tudi jaz se moram naučiti vsaj nekaj stavkov...« sem pomislil. »Morda bom kdaj delal na kakšni barki, pa se bom naučil...«
Pa je minilo kar nekaj let... Nekje 1981 mi je Kele, YU1AO (exYU1PKC) pokazal žepna

slovarčka (japonsko-angleški in angleško japonski), ki ju je dobil od neke japonske srednješolke, s katero se je dopisoval. »Mi ju posodiš?«, sem ga zaprosil…

Seveda sem, ko sem ju prvič prelistaval, zijal kot tele v nova vrata, sčasoma pa sem, trmast, kot znam biti, na osnovi tistih nekaj besed, ki sem jih poznal, začel v »kaosu« zaznavati neke zakonitosti – skratka, uspel sem razvozlati njihovo fonetično pisavo, po kateri so gesla v slovarju bila razporejena. Ljubica se je smejala moji vnemi, s katero sem pričel sestavljati lasten slovarček fraz na osnovi primerov, navedenih ob posameznih geslih… Obenem se mi je, kot sem presenečeno ugotovil, kot nakakšna »collateral damage« zelo izboljšal angleški besedni zaklad. V osnovni in srednji šoli sem se učil nemški, v angleščini sem pa samouk. Menim, da je izvrsten način učenja nekega tujega jezika s pomočjo učbenikov v drugem tujem jeziku, ki ga že vsaj delno obvladaš.

Ravno, ko sem po polžje prilezel čez prvo oviro, so se v firmi, kjer sem delal, pojavili Japonci! Naše podjetje je namreč izvajalo gradbena dela pri izgradnji tovarne žveplene kisline v Boru, Japonci iz firme »Hitachi« so pa instalirali kompletno tehnologijo. Zelo hitro smo se spoprijateljili in njihov »supervisor« Takayuki Tominaga mi je celo posodil brošuro s frazami za japonske turiste v Jugoslaviji. V dveh tednih sem jo uspel prepisati od platnic do platnic ter tako ustvarjen slovarček fraz celo začel uporabljati kot »plonk« pri pisanju pisem v japonščini in pri pisanju dnevnika. Tovarna žveplene kisline, ki smo jo gradili skupaj z Japonci, je pa leto dni kasneje doživela žalostno usodo – na usposabljanje na Japonsko niso odšli tisti, ki naj bi v tovarni delali, temveč sorodniki in prijatelji raznih šefov. Bivanje na Japonskem, katerega stroške je krila firma »Hitachi« ter devizne dnevnice, ki so jih prejeli, so izkoristili kot prijetne nekajmesečne počitnice, tovarna je pa po nekaj mesecih obratovanja zgorela do tal.

Decembra 1982, le pol leta po Ljubičini smrti, sem bil za leto dni premeščen iz Bora v Beograd. Kmalu po prihodu sem izvedel, da na beograjski Filološki (jezikoslovni) fakulteti obstaja lektorat za japonski jezik, izvedel sem pa tudi, da na Kolarčevi ljudski univerzi obstajajo tečaji japonskega jezika. Seveda sem se takoj prijavil, čeprav je vpisnina bila za moj žep draga kot žafran. Nekako sem se navadil, na lekcije se pripravljati vnaprej, samostojno, tako da sem k uram prihajal že pripravljen, utrjevat znanje ter, da sem slišal pojasnila za stvari, ki jih še nisem razumel, in tudi predavatelj, Dr. Dejan Razić je podpiral takšen način dela. Nekaj mesecev kasneje, v CQWPX SSB tekmovanju, kjer sem izprosil delo na 21 MHZ, sem že tvegal delo v japonščini… Oglasil se mi je tudi dekliški glas, ki ni mogel skriti treme, pa sem jo skušal ohrabriti s frazo »Kontesuto wo gambatte kudasai« (»Veliko sreče v tekmovanju«), seveda si pa nisem predstavljal, da je to začetek dolgoletnega prijateljstva. Konec tistega leta sem pograbil škatlo s prispelimi QSL kartami za zveze v WPX SSB, da bi odgovoril nanje, ter med karticami naletel na eno, poslano direktno, z v japonščini napisanim stavkom »Hvala za zvezo!«. Seveda sem odgovoril direktno ter na hrbtno stran kartice napisal »Opravičujem se za zamudo!« Čez kakšna dva tedna, tik pred mojim povratkom v Bor, me je v klubu čakala kuverta s sliko in kratkim pisemcem »Rada bi kaj več izvedela o Jugoslaviji«. Pisma, ki sva si jih pisala, so postajala vse daljša in pogostejša, tudi kakšno darilce se je znašlo vmes, obenem pa sem z vnemo študiral učbenike, ki mi jih je prijazno posodil profesor Razić. Žepna slovarčka, ki sem ju dobil od Keleta, mi kmalu nista več zadostovala. Nekako sem privarčeval 30 US dolarjev in Kumiko vprašal, če mi lahko pošlje kakšen kvaliteten japonsko – angleški slovar. Bal sem se, da poslana vsota morda ne bo pokrila cene slovarja in stroškov poštnine in počutil sem se kar neprijetno, dokler po treh tednih ni prispel paket z dvema slovarjema (priložen je bil še slovar kitajskih ideogramov) in pisemcem, ki je pravilo »Ne morem ti kupiti avta, hiše, teniškega igrišča ali podmornice, prav rada ti bom pa poslala, kar zmorem. Povej brez zadrege, kadar kaj potrebuješ, in, prosim, ne pošiljaj mi denarja. Kadar bo kaj preseglo moje zmogljivosti ti bom pa že povedala in seveda pričakovala refundacijo…« Seveda ne smem zamolčati ostalih japonskih prijateljev, ki so mi prav tako nesebično pomagali z literaturo – JH6JTE, JR7FAN, JL6IPK, ki je iz informacij in slik, ki sem mu jih poslal, sestavil in objavil v »Japanese Crazy Contesters Club« biltenu (po obsegu obširnejšem, po vsebini pa našem S5Obalnem podobnem glasilu) nekaj strani dolgo reportažo o YU1EXY… Pri Kumiko me je očaral njen blagi smisel za humor, pogosto skrit za besednimi igricami, kakršno sem omenil na začetku zgodbe, toplina in razumevanje, ki ga je znala izraziti v dveh, treh preprostih stavkih, skorajda »med vrsticami«… Na svet okrog sebe sem nehal gledati zagrenjeno in zamorjeno in nenadoma

sem začel uživati v drobnih stvareh, ki nas obkrožajo – v vonju jasmina na deževen poletni dan, v lesketanju sonca v kapljicah rose, v barvah jeseni in meglicah nad gozdom... Hudomušna pripomba, da je zaradi jesenske zaspanosti zamudila jutranjo zoro, »začinjena« z verzom neke stare kitajske pesmi mi je vzbudila zanimanje za staro kitajsko poezijo (predvsem iz Tang obdobja), fotografija kozmonij, ki jih je posnela v parku v Osaki pa zanimanje za haiku poezijo, ki mi je podarila še eno čudovito prijateljstvo, namreč s profesorjem Vladom Devidejem iz Zagreba.

Leta 1985 je lektorat za japonski jezik na beograjski Filološki fakulteti prerastel v katedro, načelnik katedre, profesor Razić pa je le nekaj mesecev kasneje umrl za rakom na želodcu. Sanje o študiju so se razblinile, dokler nisem dve leti kasneje izvedel, da je katedro prevzela Dr.Ljiljana Đurović. V tajništvu fakultete sem izvedel, da pravico do opravljanja sprejemnih izpitov pridobijo tudi tisti z neustrezno stopnjo izobrazbe, ki uspešno opravijo diferencialne izpite: pisni in ustni izpit iz tujega jezika in srbohrvaščine ter ustne izpite iz zgodovine, filozofije, psihologije in logike. Izvedel sem tudi, da lahko sprejemni izpit opravljaš iz tistega jezika,ki ga nameravaš študirati. Zmrazilo me je – le dva meseca sem imel na razpolago, pripraviti se na izpite, pa sem le tvegal, stisnil zobe in se zakopal v učenje. Učbenik logike sem, nekako lahkomiselno, sklenil prebrati kar na vlaku na poti na pet ur trajajoči vožnji iz Bora v Beograd. Pa saj nisem verjel, da bom izpite sploh opravil. Pa sem jih, nekako kot v transu, le spravil pod streho, na sprejemnih izpitih so me pa debelo gledali, saj sem bil edini kandidat, ki je izpite opravljal v japonščini. V firmi so mi tudi šli na roko – eden od radiotelegrafistov, Vlado Leonidov, se je upokojil in bil sem razporejen na njegovo mesto na Novem Beogradu. Dva meseca kasneje, tik pred selitvijo v Beograd, me je na pošti čakal ogromen paket – predobra Kumiko mi je poslala njene gimnazijske učbenike (zgodovina, književnost, učbeniki slovnice modernega in klasičnega – arhaičnega – japonskega jezika, klasične kitajščine in podobno), s pripisom, da upa, da mi bodo pomagali pri študiju...

(Nadaljevanje prihodnjič)

ZANIMIVA RAZSTAVA V IZOLSKI KNJIŽNICI

Pred dnevi so v Izoli odprli zanimivo razstavo. V prostorih mestne knjižnice so na ogled tasterji, ki jih že več kot 10 let zbira Boris Švagelj, S57LO. V njegovi zbirki so tasterji z vsega sveta. Najstarejši je leta 1911 izdelan francoski ročni taster La Feve. Razstavljeno je 111 tasterjev, ročic in polavtomatskih ročic. Razstava, ki je nedvomno vredna obiska in širše pozornosti, bo na ogled najmanj do konca septembra.

Vanja, S59AV

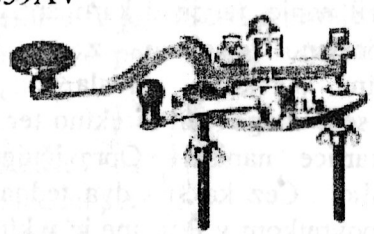

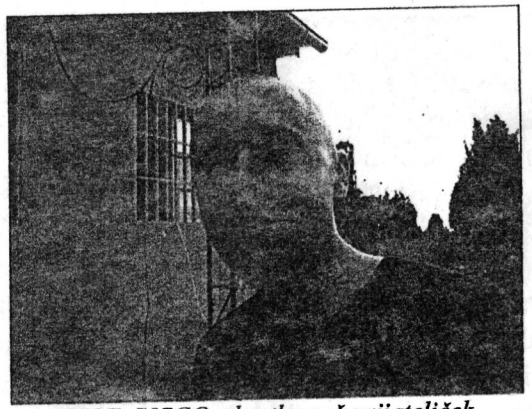

ST2T, S57CQ, skratka naš prijateljček
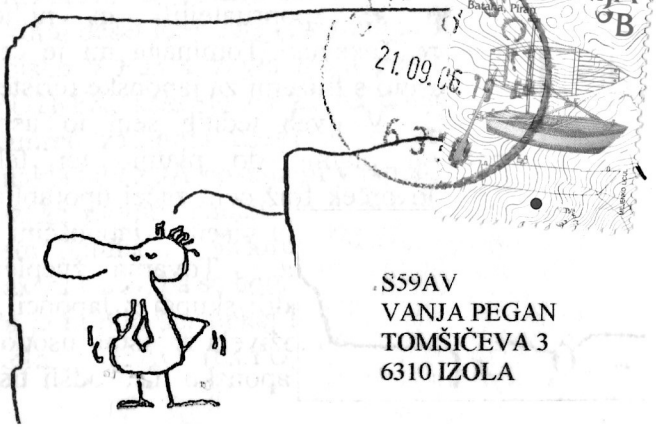
Taszterko in svetilnik